

Arrest

nr. 120 561 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 6 april 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 1 juni 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 10 november 2010, nr. X en nr. X).

1.3. Verzoekers dienden op 14 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 februari 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 1 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 8 oktober 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien eerste verzoeker (bijlage 13quinquies). Eerste verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / (...) die verklaart te heten

naam : S.(...)

voornaam : S.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02/06/2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 11/11/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het ' Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 8 oktober 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien tweede verzoekster (bijlage 13quinquies). Tweede verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan (...) / mevrouw die verklaart te heten

naam : S.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02/06/2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermings-

status genomen en op 11/11/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het' Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Volgens de verwerende partij beschikt zij op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen niet over een discretionaire bevoegdheid. Bij een eventuele vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, zo stipt de verwerende partij aan, zou zij, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, niet anders kunnen dan nieuwe bevelen ter kennis te brengen. Volgens de verwerende partij ontberen verzoekers bijgevolg elk belang bij hun vordering.

3.2. De Raad merkt op dat er geen bevel mag worden gegeven, zelfs niet op grond van een gebonden bevoegdheid, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206 948). De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM waardoor zij wel degelijk belang kunnen hebben bij hun beroep.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enige middel werpen verzoekers de schending op van artikel 3 van het EVRM, van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en van “de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen.” Verzoekers betogen hierbij het volgende:

“Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoekers onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, daar verzoeker, de heer S.(...) S.(...) aldaar in verband wordt gebracht met de rebellenbeweging. Inderdaad is het zo dat verzoeker als taxichauffeur tewerkgesteld was in Dagestan; op 25 januari 2010 werd hij tegengehouden en opgepakt door OMON-medewerkers, omdat in zijn koffer een sporttas zat, met hierin een wapen, granaten, munitie en een bivakmuts. Er dient gesteld dat, wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie, eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, het risico loopt op problemen met de autoriteiten. In die zin loopt verzoeker dan ook het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing conform artikel 48/4 §2b indien hij terug zou keren naar Dagestan.

Verzoekers wensen te benadrukken dat Dagestan een uitermate gevaarlijke plaats is en geenszins geschikt om naar terug te keren.

Zo kan gewezen worden op het feit dat Dagestan momenteel het meest gevaarlijke gebied van Europa is, met bijna dagelijks bomaanslagen, schietgevechten tussen Europa en militanten, en dergelijke.

Evenzeer uit de informatie van het CGVS blijkt dat er situatie er uitermate gevaarlijk is.

Zo blijkt uit de informatie die het CGVS vrijgeeft dat:

-Crimineel-politieke aanslagen uitermate aanwezig zijn in de Dagestaanse maatschappij, in die mate dat zowat alle voornamen zakenlui en vertegenwoordigers van de overheid een eigen gewapende veiligheidseenheid hebben voor hun bescherming

-Het fenomeen van massagevechten, dat sedert lange tijd bestaat, kent momenteel een ruimere proportie in Dagestan.

-De manier waarop de verdwijningen in Dagestan plaatsvinden is de laatste jaren enorm gewijzigd: zo bleven tot 2007 de slachtoffers van verdwijningen meestal volledig spoorloos; vanaf de tweede helft van 2008 was er een verschuiving van verdwijningen naar liquidaties tijdens speciale operaties; ook waren er minder gevallen van personen die volledig verdwenen maar werden ze in een groot aantal gevallen teruggevonden in een politiecel, waar ze dan beschuldigd werden van betrokkenheid bij de rebellen. Vaak wordt dan als officieel moment van hun arrestatie een datum enkele dagen na de verdwijning opgegeven.

-Wat betreft de aanslagen door de rebellenbeweging kan men vaststellen dat deze nog steeds in dezelfde actielijn liggen: aanvallen tegen militaire en ordedienst convooien, vermoorden van leden van de ordediensten, militairen, medewerkers van de procuratuur, de officiële islam en soms zelfs journalisten. Bij deze aanslagen vallen ook burgerslachtoffers;

-Er is een duidelijke aanwezigheid van geweld in de Dagestaanse maatschappij. De oorsprong en de daders van dit geweld zijn echter niet steeds duidelijk aan te duiden. Aan de ene kant is er reeds lang een lage intensiteit confrontatie aan de gang tussen de ordediensten en de ondergrondse rebellenbeweging. Er vinden geregeld gewapende confrontaties plaats tussen deze twee groepen. Daarnaast wordt Dagestan getekend door geweld dat zich voordoet tussen verschillende crimineel-politieke machtsgroepen.

Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken, in de bestreden beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) zonder meer enkel verwijst naar de weigering van de asielprocedure om te stellen dat verzoekers het bevel dienen te ontvangen om het grondgebied te verlaten, is dan ook strijdig met artikel 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet, omdat, tijdens de asielprocedure geenszins werd nagegaan of verzoekers een risico lopen in hun land van herkomst, op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing conform bovengenoemd artikel 48 /4 §2 b van de Vreemdelingenwet.

Dat de motivering van de beslissing omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, door de Dienst Vreemdelingenzaken, minstens niet correct is gebeurd.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers de beslissing toe van de commissaris-generaal van 1 juni 2010 die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen.

4.2. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing aangezien daarin geen uitspraak wordt gedaan over verzoekers' behoefte aan internationale bescherming.

4.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

4.7. Verzoekers menen dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Zij herhalen hun asielmotieven aan en stellen dat zij wegens de gevaarlijke situatie in Dagestan niet kunnen terugkeren. Hierbij verwijzen verzoekers naar informatie aangaande de veiligheidssituatie in Dagestan, afkomstig van rapporten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4.8. Waar verzoekers stellen dat *“tijdens de asielprocedure geenszins werd nagegaan of verzoekers een risico lopen in hun land van herkomst, op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing conform bovengenoemd artikel 48 /4 §2 b van de Vreemdelingenwet”*, kunnen zij geenszins worden gevolgd. Uit de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2010 en uit de arresten van de Raad van 10 december 2010 (RvV 10 november 2010, nr. 51.096 en nr. 51.097) blijkt dat dit wel degelijk werd onderzocht en dat hierover uitdrukkelijk werd gemotiveerd. Vermits het door verzoekers geschonden geachte artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), dient te worden onderzocht of verzoekers in het kader van het thans voorliggende beroep naar aanleiding van de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten,

andere elementen hebben ingeroepen die zouden kunnen wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

4.9. De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het herkauwen van hun asielmotieven en zich louter baseren op de informatie die de commissaris-generaal aan hun asioldossier had toegevoegd. De commissaris-generaal kwam op grond van deze informatie echter tot het besluit dat de algemene veiligheidssituatie in Dagestan geen aanleiding vormde de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, waardoor verzoekers hierop thans geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen stoelen. Verzoekers hebben geen nieuwe, concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aangebracht die de gemachtigde van de staatssecretaris zouden nopen tot een nader onderzoek of een specifieke motivering bij het treffen van de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

4.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN